

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 75.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813735424/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Begejstringen sammensvies af den ene, evige Kjærlighed, til eet Kio og een Stræben.

Ingen kan have mindre Begreb end jeg, om Mandens Interesser, Ingen kan være mindre indviet end jeg, i alt hvad der beskæftiger dem; men jeg føler at det er en Mangel hos mig, at det er min Ulykke, at jeg ikke har Forstand til at sætte mig ind deri. Thi var jeg istand dertil, vilde jeg kunde udrette noget stort i Verden, istedetfor at jeg nu kun kan give Minf derom, og bidrage til at vække Haabet om en bedre Tid, og Længselen derefter, ligesom Dagsjæret bebuder Solens Opgang, og vækker Haabet om den lyse Dag. I falde mig indbildt og stolt. O, vidste I blot hvor lille jeg føler mig ligeoverfor Tilværelsen, vidste I blot hvad det er, at være som et Svøbelshebarn af Forstand og Erkjendelse, men med en Guddoms Wille og Utraae efter at guddommeliggjøre! Men hvorfor skulde I vide det? Hvad jeg har af Forstand og Virkekraft, det tilhører ikke mig selv, og det er min Glæde at give det til Menneskene, men min Fattigdom er min egen! Min misère skal ikke være oüvert!

Hvad jeg vilde sige, er kun at hvis den Grændse, der er imellem mig og Menneskeheden, er begrundet i Kvindelighed, saa er Kvindeligheden jo til Skade, ikke til Gavn, saa er den en Stranke, som er bestemt til at nedbrydes af Menneskeligheden; thi jeg bliver aldrig Menneske, jeg opnaar aldrig nogen Enhed i mit Væsen, for den er forpundet. Men det kunde ikke falde mig ind at give